

B. K. BORISON

Vianočná
FARMA

Ljndeni

Vianočná farma

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindenisk
www.albatrosmedia.sk

Lindenisk

B. K. Borison

Vianočná farma – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Vianočná
FARMA

B. K. BORISON

Vianočná
FARMA

Z angličtiny preložila Jarmila Pospěchová

Ljndeni

B. K. Borison: *Lovelight Farms*

Copyright © 2021 by B. K. Borison

All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with Berkley,
an imprint of Penguin Publishing Group,
a division of Penguin Random House LLC.

Translation © Jarmila Pospěchová, 2024

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2024

Všetky práva sú vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať
a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme
alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle

čl. 4 smernice 2019/790 EU je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4231-3

ISBN e-knihy 978-80-566-4381-5 (1. zverejnenie, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-4382-2 (1. zverejnenie, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-4380-8 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)

Venujem E, môjmu najkrajšiemu príbehu lásky.

*A Ro, ktorý mi ukázal, ako žiť šťastne,
až kým nás smrť nerozdelí.*

*„Štedrý večer si ma nájde,
tam, kde kúžlo Vianoc žiari.
Na Vianoce budem doma,
v teple lásky v tvojej tvári.“*

PRVÁ KAPITOLA

„POČUJ, LUKA,“ opriem sa dozadu o stoličku a šmátram v kope papierov položených na kartotéke za mojím chrbtom. Potichu zahreším, keď sa biely vodopád znesie na zem, hoci som sa papierov sotva dotkla. „Mohol by si na chvíľu prestať s tou prednáškou na tému pizza?“

Na druhej strane linky nastane ticho. „A práve bola na rade tá najlepšia časť.“

To mohlo znamenať jediné: Práve sa chystal na vyčerpávajúci monológ o domácom syre. Moje momentálne psychické rozpoloženie mi však neumožňuje zvládnuť detailný rozbor mozarely. Luka je dátový analytik a dôkladnosť jeho opisov často dosahuje úroveň nezvládnutelnú pre bežného smrteľníka. Najmä pokiaľ ide o syr. Pomasírujem si boľavé miesto medzi obočím. „Viem, prepáč, ale chcela by som s tebou niečo prebrať.“

„Deje sa niečo?“ V pozadí sa ozve trúbenie a vzápätí za ním tiché zahrešenie a pravidelné pípanie Lukovej smerovky. Zrejme sa zaraďuje do vedľajšieho pruhu.

„Nie... Všetko je v poriadku.“ Hodím očkom po rozpočtových hárkoch roztrúsených po zemi a zamračím sa. „Nič sa nedeje. Vieš, ja len...“ Chvilkové sebavedomie, s ktorým som začala túto konverzáciu, ma zrazu opustí a zhrbím sa na stoličke. Ani raz, keď som tento týždeň zavolała Lukovi alebo on mne, sa mi nepodarilo zo seba dostať, čo mám na srdci. A tentoraz to zrejme nebude iné.

„Vlastne už musím končiť. Volá mi predajca.“ Zamračím sa na svoj nemožný odraz na obrazovke počítača. Pod očami mi visia vačky, spodnú peru mám opuchnutú a červenú od nervózneho hryzenia a husté tmavé vlasy mám zatočené v drdole, za ktorý by sa nehanbila ani strašidelná viktoriánska bábika.

Som v rovnakom zúboženom stave ako náš rozpočet.

„Haha, ale dobre,“ zaznie Lukov pobavený hlas. „Zavolaj mi po práci, dobre? Môžeme sa konečne porozprávať o tom, čomu sa celý týždeň vyhýbaš.“

Môj obraz na obrazovke počítača sa ešte viac zamračí.

„Uvidíme.“

Zasmeje sa.

„Tak večer.“

Zložím a potlačím túžbu šmariť mobil na opačnú stranu kancelárie. Luka vo mne vždy vedel dobre čítať a tomu sa chcem teraz vyhnúť. V hĺbke duše si želim, aby k tomu vôbec nedošlo, pretože sa bojím, čo bude nasledovať, keď si spojí všetky dátové body dokopy.

V dlani mi zapípa mobil, nová správa. Radšej ho položím obrazkovkou dole na vrch kopy účtov. Zapípanie sa ozve znova a ja sa uštipnem do koreňa nosa.

Už nemám veľa možností, keďže naše financie sú v katastrofálnom stave. A to sa mi spočiatku zdala predstava byť majiteľkou vianočnej farmy úžasne romantická.

Hlavu som mala plnú snov o kúzelných Vianociach. O deťoch prepletajúcich sa pomedzi jedličky, o rodičoch kradnúcich si bozky nad horúcou čokoládou. Veď o tom sa spieva vo všetkých vianočných piesňach, nie? Zaľúbenci sa nečakane ocitnú pod imelom. Všade girlandy s vianočnými svetielkami a obrovské vianočné ponožky. Červeno-biele drevené zábradlie. Medovníčky. Mentolové tyčinky.

A zo začiatku naozaj všetko šlo ako po masle. Naša prvá sezóna bola čarovná.

Odvtedy však všetko ide dole kopcom.

Som až po uši v dlhoch od dodávateľa hnojiva, ktorý akoby náhodou sem-tam zabudne na nejakú objednávku. Jedna časť vysadených stromčekov vyzerá ako z hororu od Tima Burtona a Santovu stodolu sa zasa chystá okupovať nepriateľská rodinka medvedíkov čistotných. Skrátka a dobre, moja farma momentálne v ničom nepripomína rozprávkovú vianočnú krajinu.

Skôr ľadové peklo v darčekovom balení, previazanom krikľavočervenou mašľou, z ktorého niet úniku.

Cítim sa podvedená. Nielen všetkými romantickými filmami, ktoré som kedy videla, ale aj predošlým majiteľom tohto pozemku. Hank sa akosi zabudol zmieniť, že už pár mesiacov nezaplatil nejaké poplatky, a ako nová majiteľka zdedím aj jeho dlhy. Vtedy som bola presvedčená, že som urobila skvelý obchod. Pozemok som kúpila za dobrú cenu a prekypovala som nápadmi na rozšírenie farmy a marketing. Stačila by štip-

ka lásky a táto farma by mohla byť terno. Teraz sa však cítim ako idiot. Zdá sa mi, že som na svojej honbe za niečím unikátnym odignorovala viaceré varovné signály.

A svoj podiel viny na tom určite má aj duglaska tisolistá.

Jedno riešenie by tu však bolo. Nie som si však istá, či nazbieram dosť odvahy na prečítanie najnovšieho mailu v pošte.

Ak mám byť úprimná, momentálne mi pripadá lákavejšie darovanie obličky.

„Estelle.“

Vyskočím na rovné nohy – do mojej kancelárie sa práve predral Beckett. Pritom rukou nechtiac zhodím kávu, napoly zvädnutú papraď a kopu osviežovačov vzduchu v tvare stromčekov s vôňou borovice. Všetko sa to zrúti na môj už beztak chaotický organizačný systém. Zamračím sa ponad ten neporiadok na svojho hlavného farmára.

„Beckett,“ povzdychnem si a migréna pulzujúca za mojimi očami sa rozšíri a usadí sa mi na vrchu hlavy. Tento chlap jednoducho nie je fyzicky schopný vstúpiť do miestnosti normálne a civilizovane. Pri pohľade na jeho zablatené kolená sa zamračím ešte viac. To môže znamenať len jediné: bol v južnom sektore. „Čo zase?“

Prekročí kopu, ktorú tvorí papraď, kartón a káva, a natlačí svoju obrovskú postavu do stoličky oproti môjmu stolu – je to príšerná miniatúrna kožená stolička, ktorú som našla vyhodенú pri ceste. Plánovala som ju dať vyčalúniť hrubým, výrazne zeleným zamatom – to však bolo ešte pred útokom medvedíkov v stodole. A predtým, ako sa z neznámeho dôvodu dvakrát zrútila ohrada pri ceste.

A tak tu ostala. Je potiahnutá príšernou popraskanou hnedou kožou a na zem z nej vypadávajú kúsky molitanu. Vlastne je v tom určitá symbolika.

Beckett fľochne na vyblednuté stromčeky rozsypané na koberci a na kartón so skrútenými rohmi. Jedno obočie mu vystrelí k čelu. „Mohla by si mi láskavo vysvetliť, prečo máš v kancelárii sedemdesiatpäť osviežovačov vzduchu do auta z pumpy?“

To je celý Beckett. Vtrhne sem bez ospravedlnenia a okamžite sa mi začne starať do života. Znova mi pípne esemeska. Tri krátke zapípania za sebou. Buď mi Luka poslal svoju dizertáciu o konzistencii kôrky z pizze, alebo sa ďalší predajca dožaduje svojej platby.

Beckettove obočie sa posunie ešte vyššie. „Alebo nie, mám lepšiu otázku. Vysvetlila by si mi, prečo ignoruješ Luku?“

Neznášam, keď sa Beckett hrá na chytráka. Takmer vždy to pre mňa skončí zle. Je nechutne bystrý, hoci sa rád tvári ako prisprostý farmár. Zohnem sa a zodvihnem osviežovač vzduchu a potom ho hodím k ostatným do spodnej zásuvky v stole. Je tam obrovský chuchvalec pomotaných motúzov a cítiť z nej zatuchnutú borovicu a neopätované pocity. Jeden stromček v tvare borovice za každú Lukovu návštevu. Začalo sa to, keď sme mali dvadsaťjeden a boli sme hlúpi. Zvyčajne ich nájdem týždeň alebo dva potom, ako odíde – schované na nejakom tajnom mieste. Pod snežidlom či klávesnicou.

Alebo napchaté v kávovom filtri.

„Nie a neignorujem ho,“ zamumlem. Bez komentára k obidvom otázkam. „Tak ako to vyzerá na južnej strane so stromčekmi?“

Beckett si zloží čiapku, prehrabne si prstami pomedzi tmavoplavé vlasy a vnesie si do nich trocha hlíny. Pokožku má bronzovú od slnka a dní strávených na poliach, flanelová košľa vyhrnutá po lakte odhaľuje zmes farieb a atramentu na jeho predlaktiach. Všetky ženy z mesta sú do neho zbláznené – zrejme preto sa mestu na míle vyhýba.

A to bol zrejme aj dôvod, prečo ma poslal kade-ľahšie, keď som mu navrhla, aby zapózoval v našom firemnom kalendári *Sexi farmár*, čo by nám jednoznačne zarobilo kopu peňazí.

Keby mi dovolil nafotiť taký kalendár, sme za vodou.

„Nejde mi to do hlavy,“ zamrmle ustarostene a palcom si pretrie sánku. Keby to tak videla Cindy Croswellová, na mieste by odpadla. Cindy pracuje v lekárni a niekedy, keď tam príde Beckett, sa tvári, že zle počuje, len preto, aby sa musel k nej nakloniť a zakričať jej rovno do ucha. Raz dokonca tá babizňa predou mnou akože narazila do regálu, len aby jej Beckett pomohol vstať. Tá ženská je nemožná.

„Ešte nikdy som sa nestaral o také nenáročné stromy.“ Zrejme to má byť vtip, ale na to naozaj nemám energiu. Kútiky úst mi klesnú, až sa tvárim rovnako zamračene ako on. Sme dvaja smutní klauni. „Naozaj netuším, prečo tie stromy na južnej strane vyzerajú ako... ako...“

Predstavím si skrútené torzá stromčekov na úpäť kopca a odlupujúcu sa kôru. Ich ochabnuté a smutné ihličie. „Ako ponurá verzia vianočného stromčeka z animáku Charlieho Browna?“

„To si trafila.“

Možno to bude znieť zvláštne, ale existuje trh pre osamelé vyzerajúce vianočné stromčeky. Tieto však do tejto kategó-

rie nespadajú. Týmto už niet pomoci. Minule som sa tam išla prejsť a prisahám, že jeden sa mi doslova zložil pred očami. Nedokážem si predstaviť, že by ho mal niekto na dvore – či už ironicky, alebo naozaj. Brnkem si prstom po spodnej pere a v hlave si ich rýchlo spočítam. Sú ich tam celé tucty.

„Môžeme si dovoliť o ne prísť?“ Beckett vyzerá ustarostene a má na to plné právo. Je to ďalší kliniec do našej rakvy. Viem, že by som mu mala povedať pravdu, keďže je na farme správca. Že visíme na vlásku. Ale nedokážem sa prinútiť to vysloviť. Veľa riskoval, keď dal výpoveď na pestovateľskej farme, a prišiel pracovať ku mne. Viem, že sa spolieha na to, že naša vianočná farma bude mať úspech. Že splním všetko, čo som mu nasľubovala.

A vďaka mojim úsporám sa mi to doteraz darilo. Musela som sa síce uskromniť, šetriť a väčšina mojich večerí pozostávala z rezancov, ale nikomu som nemusela znižovať plat. To sa stane jedine cez moju mŕtvolu.

Ale takto to nemôže ísť donekonečna. Niečo budeme musieť obetovať.

Znova sa pozriem na obrazovku počítača, na najnovší mail. „Nuž,“ hryziem si spodnú peru. Ak prechádzaš peklom, nezastavuj sa, vraví jedno príslovie. Ak Beckett chce, aby to farma zvládla aj budúcu sezónu, bolo by tu niečo, čo by mohol urobiť. Zhlboka sa nadýchnem a pozbieram všetky kúsky odvahy, ktoré sa nerozleteli počas rozhovoru s Lukom. „Chcel by si byť mojím frajerom?“

Aj by som sa zasmiala na výraze jeho tváre, keby nešlo o vážnu vec. Tvári sa, akoby som ho poslala do sadu a prikázala mu zahrabať tam mŕtvolu.

„Ty chceš so mnou...?“ Zamrví sa na stoličke a koža pod jeho nohami zavrzga. „Stella, to nejde... nevnímam ťa ako... veď si ako moja...“

Videla som vôbec niekedy tohto chlapa stratiť reč? Naozaj si nespomínam. Jedine keď ho Betsey Johnsonová obchytávala počas prezentácie pred skupinou školákov na Deň stro-
mov na tunajšej základke.

„Upokoj sa,“ zatlačím prstom na nohe do ďalšieho osviežovača vzduchu a pritiahnem si ho. „Nemyslím naozaj.“

Som príliš sústredená na priťahovanie toho kúska kartónu, takže nevidím, ako sa Beckett vzpriami na stoličke ako pravítko. Vidím iba jeho nohu, ako mu rýchlosťou svetla skáče hore-dolu. Odfrknem si. Keď zdvihnem hlavu, oči má rozšírené a tvári sa, akoby som mu priložila k hlave zbraň. Je to presne ten istý pohľad plný zlej predtuchy a zahanbenia, ktorý nahodí vždy, keď vojde do mesta.

„Stella,“ preglgne. „Chceš... Snažíš sa mi robiť nevhodné návrhy?“

„Čože? Beckett, prepánajána, to vôbec nie!“ nemôžem si pomôcť a strasie ma. Becketta mám rada, ale... „Nie! Prepánajána, to si o mne myslíš?“

„Čo si ja myslím?! Čo tým *ty* myslíš?“ Hlas mu vyskočil do takej výšky, akú som u neho ešte nepočula. Divoko gestikuluje rukami, očividne nevie, čo so sebou. „To už je trochu cez čiaru, Stella!“

„Myslela som iba akože!“ zvriesknem, akoby to bolo nad slnko jasné. Akoby to bola celkom normálna požiadavka, ktorú dávate svojim nepochybne platonickým kamarátom. Akoby za túto situáciu nemohla moja príliš kreatívna fantázia a polovi-

ca fľaše bieleho sauvignonu. Kliknutím otvorím mail a smutne naň hľadím, pričom ignorujem vygenerované konfety, ktoré vyskakujú po celej obrazovke. Trikrát za sebou si prehrám tú animáciu a tvárim sa, že Beckettove oči sa mi nesnažia vyvrátať dieru do hlavy.

„Vyviedla som hlúposť,“ dodám a zmlknem.

„Hlúposť?“ zopakuje po mne.

Súhlasne zahmkám.

„Povedala by si mi láskavo, o čo ide?“

Nie.

„Ja...“

Ako na zavolanie do kancelárie vpláva Layla – najprv sa v rohu dverí zjaví tácka, potom ona. Zacítim škoricu, sušené brusnice a vanilku.

Sladký cuketový chlebič.

Je ako anjel z neba nesúci cuketový chlieb. A to jediné vždy stopercentne pritiahne Beckettovu pozornosť.

Beckett zo seba vydá zvuk, ktorý by sa dal takmer nazvať obscénnym – hlavou mi prebehne myšlienka, že by stálo za to zverejniť ho na aplikácii OnlyFans. To by nám určite tiež hodilo nejaké peniaze: *Sexi Farmár zbožňuje cuketový chlebič*. V duchu sa usmejem. Nedočkavo sa načiahne za táckou, ale Layla ho švacne po hánkach drevenou varechou, ktorú zrejme vytiahla zo zadného vrečka. Úhľadne položí tácku na kraj môjho stola. Zízam na ňu a takmer sa rozplačem. Pridala tam aj kúsky čokolády.

„Niečo som ti upiekla, šéfk.“

Varechou posunie tácku dopredu a druhou rukou sa pôvabne oprie o bradu.

Zatiaľ čo Beckett je stelesnením drsného pustovníka a je asi taký šarmantný ako papierové vrečko, Layla Dupreeová rozjasní každú miestnosť, do ktorej vstúpi, svojou milou južanskou prívetivosťou a ostrovtipom. Každý si ju všimne vďaka jej krištáľovojasným orieškovohnedým očiam a nákrátko pristrihnutým tmavým vlasom. Je to dobráčka od kosti a robí najlepšiu horúcu čokoládu široko-ďaleko. Hneď ako som ochutnala jej čokoládové sušienky na výpredaji pred požiarňou stanicou, som si ju uchmatla, aby sa mi starala o catering. Je posledným členom nášho skromného tria, a keďže mi teraz priniesla niečo sladké, zrejme ma to bude niečo stáť.

Niečo, čo si pravdepodobne nemôžem dovoliť.

Strčím si kúsok koláča do úst, skôr ako sa stihne opýtať, odhodlaná užiť si túto poslednú vec predtým, ako jej budem musieť povedať nie.

Môj mobil to využije tiež a začne veselo pípať na stole. Layla naň zažmurká, vymení si pohľad s Beckettom a potom sa pozrie na mňa.

„Prečo sa vyhýbaš Lukovi?“

„Nevy...“ Môj odpor je sprevádzaný sprškou zlatistých, pojašených a lahodných malých omrvínok. „Nevyhýbam sa Lukovi.“

Znie to skôr ako *nevhhams lkovi*.

Layla zahmká a otočí sa. „Tak mi napadlo,“ spustí. Vedela som to! „Ak by sme do zadného rohu v kuchyni pridali ešte jeden sporák, mohli by sme zdvojnásobiť výrobu. Možno by sme mohli začať robiť aj balíčky, ak by si ľudia chceli na polia zobrať aj piknikové košíky.“

Beckett si prekríži ruky na hrudi, zatiaľ čo ja pokračujem v likvidácii obrovského kusa koláča. Na chvíľu odignorujem Laylu a pozriem sa mu priamo do očí.

„Ešte je to teplé,“ poviem mu.

Zastoná.

Layla sa nechá obmäkčiť a prevráti oči, odtrhne kúsok z vrchu a ponúkne mu ho.

„Už len to nám chýba, aby za sebou ľudia nechávali odpadky,“ zahundre Beckett. Strčí si do úst celý kus koláča a blažene sa zvalí na opierku stoličky, kožený poťah znova zaprotestu-je strašidelným škrekotom oznamujúc prehru. Presne ako to mám v pláne aj ja.

„Páči sa mi ten nápad, ale asi budeme musieť chvíľu počkať s nákupom drahých položiek.“ Spomeniem si na to malé smutné číslo na účte s mojimi úsporami. Na to, ako som mala tento štvrtrok problém pokryť všetky prevádzkové výdavky.

Laylina tvár zosmutnie, vystrie ku mne ruku. Dotkne sa mi hánok. Je to milé gesto, ktoré si nezaslúžim, keďže som k nim nebola celkom úprimná a nepovedala som im o žalostnom stave našich financií. „Ako sme na tom?“

„Sme na tom...“ hľadám správne slovo, ktoré by vyjadrilo *visíme na vlásku*. „... fajn.“

Beckett konečne prehltnie obrovský kus koláča a vykopne nohou. „Práve sme sa o tom rozprávali. Stella mi dávala nemravné návrhy.“

„Ale čo? To je síce zaujímavé, ale nerozumiem, ako nám to pomôže s prevádzkou.“

„Ja tiež nie. Ale to jediné som z nej dostal, keď som sa opýtal tú istú otázku.“

„Urobíš aj mne nejaké návrhy?“

Prevrátim oči a rozhodnem sa na tú otázku radšej neodpovedať. Namiesto toho k nim otočím obrazovku počítača, aby aj oni mohli vidieť tie naprogramované konfety v plnej kráse. Beckett iba nechápavo zažmurká, ale Layla vyhodí ruky do vzduchu a zapiští takým tenkým hlasom, až ma mykne.

„To naozaj?“ chytí obrazovku z obidvoch strán a nahne sa tak blízko, že má nos takmer prilepený na obrazovke. „Si vo finále tej súťaže od Evelyn St. Jamesovej?“

Beckett civie na cuketový chlebič len tak-tak sa držiaci na okraji môjho stola, očami ho sleduje tak úporne, akoby bol zdrogovaný. „Čo? Aspirín St. James?“

Layla ho znova švacne po ruke, ani sa na neho nepozrie. „Je to influencerka.“

Beckett urobí grimasu. „To je nejaká politická funkcia?“

„Si vôbec z tohto storočia? Je to veľká hviezda na sociálnych sieťach. Robí reportáže o rôznych miestach. Niečo na spôsob cestovateľského kanálu.“

Pocítim malý príval hrdosti. Je to známa influencerka a zaoberá sa ubytovaním a dovolenkovými destináciami. Ak by o nás urobila reportáž na svojich sociálnych médiách, ušetrili by sme tým tisíce na reklame. Tisíce, ktoré sme nikdy nemali. Vďaka tomu by sa naša vianočná farma zmenila na atraktívne miesto, kam chodia ľudia z celej Ameriky, a nebola by to len zastávka pre miestnych. A cena pre víťaza v hodnote stotisíc dolárov by nás udržala nad vodou minimálne rok, ak nie viac.

Škoda, že som v prihláške klamala.

„Kde sa píše o nevhodných návrhoch?“

„Nič také som Beckettovi nenavrhovala,“ urazím sa. Obrátim obrazovku späť k sebe a minimalizujem mail. Poklopkám si prstami po perách a spomeniem si na noc, ktorá ma do tejto šlamastiky dostala. Telefonovala som s Lukom a bola som trochu omámená z bieleho vína a z jeho vrások v kútikoch očí. Akurát sa mi snažil povedať nejaký vtip o šunkovom sendviči, ale smial sa tak veľmi, že ten vtip nevládal dopovedať. Doteraz neviem, aká bola pointa.

„Napísala som do tej prihlášky, že farmu vlastním so svojím priateľom,“ zamumlem. Do líc sa mi naženie červeň. Určite majú rovnakú farbu ako dvere na našej Santovej stodole. „Myslela som si, že to bude znieť romantickejšie ako *som smutná, osamelá žena, ktorá skoro rok a pol nebola s nikým na rande*.“

„Naozaj dúfam, že s niekým aspoň nezáväzne spávaš.“

„Prečo potrebuješ mať priateľa, aby si bola úspešná?“

Layla a Beckett hovoria jeden cez druhého, ale musím povedať, že Layla sa do toho oprela oveľa agresívnejšie, keď sa na stoličke nahne dopredu a kričí vyhlásenia o mojom sexuálnom živote. Zvalí sa dozadu, padne jej sánka a ruky si dramaticky pritlačí na hrud'

„No to ma podrž, jasné, že si potom taká...“ ukáže na mňa rukou, v ktorej drží varechu, a ja sa snažím potlačiť príval ďalšieho červenania. Teraz som už zrejme prešla na karmínovo-červený level. „... aká si!“

Pomrvím sa na stoličke a radšej na to nič nehovorím. Nemusím Layle pripomínať, že randenie v malom meste ide ruka v ruke s istými komplikáciami a obzvlášť, ak ide o nezáväzný vzťah. „Príde na päť dní, aby so mnou urobila interview a predstaví nás na svojich sociálnych sieťach. Neviem, ako vám vysvetliť tú lož

o priateľovi. Asi som si myslela, že potom bude naša farma vyzeráť romantickjšie. Zbožňuje romantiku.“

Beckett si uchmatne ďalší kúsok cuketového chlebička. Využíva to, že Layla je stále v šoku a žasne nad mojím celibátom. „To je teda riadna blbosť.“

Spražím ho pohľadom. „Ďakujem, Beckett. Tvoj komentár mi ohromne pomohol.“

„Ale keď si to tak vezmeme, vytvorila si z tohto miesta niečo úžasné,“ pokračuje a prelomí kúsok cuketového koláča napoly. „Ty. A celkom sama. Mala by si byť na to hrdá. S priateľom alebo bez, stále je to tvoja zásluha.“

Žmurkám na neho. „Niekedy zabúdam, že máš tri sestry.“
„Je to len môj názor.“

„Si si istý, že nechceš týždeň predstierať, že po mne túžiš?“

Layla pokrúti hlavou, konečne sa prebrala z tranzu. „To nech ti ani nenapadne. Videla si ho niekedy, keď sa snaží klamať? Je to žalostný pohľad. Vždy keď má ísť do mesta nakúpiť, vyzerá ako idiot, ktorý zo seba nedokáže vydať viac ako jednu slabiku.“

Layla má pravdu. Párkrát som musela namiesto neho prebrať jeho objednávku od mäsiara. Som presvedčená, že Beckett sa stal farmárom len preto, aby nemusel tak často chodiť do supermarketu. Nemá ľudí veľmi v láske a zo všetkého najviac neznáša to neskrývané flirtovanie od polovice mesta, ktoré ho privíta vždy, keď tam ide. Zdá sa, že my dve s Laylou sme jediné, ktoré sme imúnne voči jeho značnej absencii šarmu, ale to sa stáva, keď vidíte, ako chlap každý deň polovicu dňa mrmle stromom všelijaké oplzlosti.

A keď vaše srdce už skoro desať rokov túži iba po jednom človeku.

Vezmem si ďalší kúsok cuketového chlebička, zahryznem sa doň a zvažujem svoje možnosti. Možnosti, ktoré nezahŕňajú Luku. Mohla by som poprosiť Jesseho, majiteľa jediného baru v meste. Ale ten by si to mohol vyložiť tak, že je v tom niečo viac, a ja nemám čas ani energiu na falošný rozchod nejakého falošného vzťahu. Mohla by som si preštudovať eskortné služby. Niečo také určite existuje, však? Mohla by som niekomu zaplatiť, aby chvíľu predstieral, že so mnou chodí?

Pritlačím si prsty pod oči, zabudla som však, že v jednej ruke stále zvieram kúsok cuketového chlebička. Ešte by sa jedna možnosť ponúkala. Problém je v tom, že ten nápad ma doslova desí.

„A je to tu,“ zamrmle Beckett, a je potrebný nadľudský výkon, aby som mu ten koláč nehodila do tváre. „Konečne jej to došlo.“

„Nechápem, prečo máš z toho takú paniku. Je to jednoduché riešenie. Urobil by to bez mihnutia oka.“

Cez prsty fľochnem na Laylu. Na tvári jej pohráva samolúby úškrn. Už jej chýba len monokel a biela mačka na hladkanie a vyzerala by celkom ako z nejakej bondovky. A ja som ju považovala za stelesnené dobro! A pritom je to potvora.

„Zostáva ti už len Luka.“

DRUHÁ KAPITOLA

V MESTE JE BAR, do ktorého s Lukom radi chodíme. Majú tam lacné pivo, lepkavú podlahu a hudobný automat, ktorý vypluje Ellu Fitzgeraldovú presne trinásťkrát za sebou, keď ho kopnem do pravého spodného rohu. Čo viac si priať?

Niekedy mám však počas týchto sobotňajších večerov problém udržať si svoj osobný priestor, keď sa v bare tlačíme ako sardinky a každý sa lepí na každého. Všetkým v žilách pulzuje alkohol, preto nie je žiadnym prekvapením, že mi na zadku pristane ruka alebo mi začne nejaký pekný, hlúpy mladík považujúci sa za skvelú partiu chlipne poškuľovať na tričko. Vtedy ma Luka vždy objíme jednou rukou okolo pliec, zájde mi ňou pod vlasy a zatlačí do šije. Potom si ma pritiahne bližšie a oprie si bradu o vrch mojej hlavy. Takto, blízko pri jeho tele, k nemu skvele zapadá. Akoby som tam patrila odjakživa.

Niekedy si na takéto situácie spomeniem uprostred noci. Na jeho ruku na mojej pokožke, ako mi jeho dlaň jemne priľieha na zátylok, na ten pohyb, z ktorého cítiť majetníckosť

a zároveň úctu. Premýšľala som nad tým, aké by to bolo, keby dotyk jeho prstov zosilnel a prešiel by mi nimi vo vlasoch, potiahol a obrátil si moju tvár k sebe, až by sa naše pery stretli.

V súvislosti s Lukom mi napadlo viacero vecí. Spadali však do tej kategórie, ktorá už prekračuje medze priateľstva s najlepším kamarátom.

Spoznali sme sa, keď som mala dvadsaťjeden. Vrazila som doňho, keď som vychádzala zo železiarstva. Obaľovala ma hmla smútku, ktorej som sa nedokázala zbaviť. Zvierala ma ako nepohodlná deka, ktorej železné objatie nepoľovalo ani tri mesiace od maminej smrti. Pamätám si, ako som stála pred jedným z regálov, v ruke držiac pár k sebe nepasujúcich skrutiek a matíc, odhodlaná využiť svoju otupenú energiu. Napríklad na postavenie vtáčej búdky alebo zhotovenie novej poličky do chodby. Do Luku som narazila na schodoch pred vchodom, keď som vychádzala, a on ma zachytil okolo laktov, aby som nespadla. Spomínam si, ako som civela na karamelovú farbu jeho vlasov, ktoré sa kučeravili pod jeho šiltovkou, a ako sa mu jedna strana rozťahla do úsmevu skôr ako tá druhá. Prvýkrát po dlhom čase ma niečo zaujalo. Luka si odkašľal, pridržal ma, aby som nespadla, a opýtal sa ma, či nechcem zísť na syrový toast. Žiadny pozdrav, ani ako sa mám. Jednoducho: Nedáš si syrový toast?

Ani neviem, prečo som s ním na ten syr šla. V tom čase som sa veľmi nerozprávala ani s ľuďmi, ktorých som poznala roky. Toto obdobie by sa prinajlepšom dalo označiť ako prežívanie. A prinajhoršom ako brodenie sa v bahne. Nakoniec som však s Lukom šla a v malej reštaurácii sme si dali syrový toast. Povedal mi, že sa mu do Inglewilda práve presťahovala mama a pomáha jej zabývať sa. Ponúkla som mu tie skrutky, ktoré

som kúpila, a on sa prekvapene zasmial. Doteraz si pamätám dotyk jeho prstov na mojej dlani, keď si bral ten nešťastný otočný gombík, ktorý som si bezdôvodne kúpila.

Luka to nazval osudom. Chcel totiž v železiarstve kúpiť práve túto súčiastku.

Od toho stretnutia sme plynulo prešli do rutiny. Vždy prišiel za mnou, keď bol v meste, a dali sme si syrový toast. Zo syrového toastu sa stali popoludňajšie prechádzky v parku a návštevy farmárskych trhov v skorých ranných hodinách. Či popoludňajšie návštevy barov v čase zliav a večery plné kvízov. Začal do Inglewilda chodiť čoraz častejšie a povedal, aby som sa uňho zastavila, ak sa niekedy ocitnem v New Yorku. Nabrala som odvahu a skúsila to – spontánne som si kúpila lístok na autobus.

Luka svojím uvoľneným úsmevom a hlúpyimi vtipmi pomaličky a opatrne zaplnil prázdne miesto v mojom živote. Vďaka nemu som opäť našla samu seba.

A odvtedy je to medzi nami takto.

Bohužiaľ, dokonale platonické.

A tento nový vývin situácie na tom nič nezmení, nahovárať si. To, že Luku požiadam, aby päť dní predstieral, že je mojím priateľom, bude len výpomoc kamoške v núdzi. To isté by som urobila ja pre neho, pre Becketta alebo Laylu. Nemusí to byť to, na čo sa moja myseľ stále upína.

Napadlo mi to už predtým, ako s tým prišla Layla. Jasné, že napadlo. Už týždeň zbieram odvahu spýtať sa ho na to. To kvôli nemu som to vlastne napísala do prihlášky. Možno to bolo len zbožné želanie alebo som sa dala uniesť snom, ale keď som do prihlášky napísala „s priateľom“, myslela som iba na Luku.

Aj tak sa však bojím, že ak Luku požiadam o pomoc, už nič nebude také ako predtým. Porušíme zákaz vstupu, ktorý mi doteraz načerveno blikal v hlave, a dostaneme sa na zakázané územie. Luka je prvý človek v mojom živote, ktorý neodíšiel. Je viac ako len môj najlepší kamarát – zosobňuje pre mňa tradíciu aj dôvernosť. Spájajú sa mi s ním domáce koláčiky každú prvú sobotu v mesiaci a pozeranie *Smrtonosnej pasce* neskoro v noci uprostred letných horúčav, keď z nás tečie pot a každý má svoj mobil podopretý na svojom vlastnom konferenčnom stolíku či pizza s extra dávkou húb, jemnou omáčkou a s kôrkou, ktorá musí byť dokonalá.

Vzťah s Lukom je to najbližšie, čo by som mohla nazvať rodinou. Nemôžem – a ani nechcem – vystavovať náš vzťah riziku len preto, aby som zistila, či by to mohlo byť aj inak.

To však neznamená, že o tom neuvažujem. Luka je ten dôvod, prečo som s nikým už takmer rok a pol nebola. Každého muža vždy porovnávam s ním a jemu sa nik nevyrovná.

Ale možno mi tento nápad – predstieranie, že spolu chodíme – pomôže. Po týždni predstierania sa možno vyliečim z týchto pocitov. Pocitov, ktoré prechovávam voči *nemu*. Konečne prestanem s úvahami typu *čo by bolo, keby*, už ho nebudem s nikým porovnávať a jednoducho sa cez neho prenesiem.

Veď ak by malo medzi nami k niečomu dôjsť, tak by predsa už došlo, či nie?

Tá myšlienka bolí ako staré zranenie, na ktoré si občas priťahujem palec, len aby som si pripomenula jeho tupú bolesť. Pretože pravdou je, že boli situácie, keď mi napadlo, že možno tiež chce niečo viac. Niekedy, po noci strávenej v bare, ho pristihnem, ako sa na mňa zahľadí. Ako mu pohľad sklzáne na krivku

môjho pleca alebo na výstupok mojej spodnej pery. Jeho dotyky začnú byť odvážnejšie. Keď ma vytáča na miniatúrnom tanečnom parkete, jeho ruka sa ocitne na mojom boku. Jeho čelo je pritísnuté na moje. Za tie roky bolo viacero takýchto momentov, v ktorých sa akoby zastavil čas, hoci v skutočnosti trvali len pár sekúnd. Ale aj to stačilo na to, aby mi napadlo, že ma možno chce rovnako, ako ja chcem jeho. Že chce byť viac než kamarát.

Viac než hocičo.

Ale potom si na tú ranu pritlačím a poviem si, že je to takto lepšie.

Pretože takto ho nestratím.

„Neviem, či tu ten týždeň vôbec bude,“ odpoviem Layle po tom, keď sa vynorím zo spomienok. Uznávam, je to veľmi slabá výhovorka.

Pozrie sa na mňa s kamenným výrazom. „Býva tri hodiny odtiaľto. A nevidela som ho tu náhodou tento mesiac už dvakrát?“

Beckett zrejme usúdi, že nastala vhodná chvíľa zapojiť sa do rozhovoru. „A nepozvala si ho na tú aprílovú súťaž vo varení jahodového džemu?“

Hlbšie sa zaborím do stoličky. „Miluje jahodový džem.“

Beckett sa zdvihne z miniatúrnej koženej stoličky a utrie si dlane o stehná. Tým dáva najavo, že jeho účasť na rozhovore končí. V mysli už niekde vychutnáva vôňu živice, pohmkávajúci si nejakú veselú pesničku, a pred sebou opatrne nesie ďalší kúsok cuketového chlebíka.

„Odchádzam,“ oznámi a zvrtnie sa na päte. Layla vyskočí za ním a zasunie mu ruku pod pazuchu skôr, ako stihne ujsť ďaleko. Výhražne na mňa ukáže prstom.

„Opýtaj sa Luku, inak to spravím za teba.“

Radšej si nechcem ani predstaviť, čo by taká konverzácia zahŕňala. Tipujem, že celú powerpointovú prezentáciu. A pravdepodobne moje totálne a kompletne poníženie.

Ako na znamenie mi začne poskakovať mobil po pracovnom stole. Raz dlho a agresívne zavibruje a potom stíchne. Opatrne ho otočím obrazovkou hore a civiem na ten zoznam notifikácií, a tornádo úzkosti mi začne sťahovať vnútornosti a škriabať sa na plecيا.

Máte 7 nových správ

Od Luka Petersa

Máte 3 nové správy

Od Charlieho

Máte 1 novú správu

Od Charlieho, Briana Milforda, Elle Milfordovej

Och, nie. Väčšina ľudí nemá svojho otca uloženého celým menom, ale aspoň to odráža, aký vzťah s otcom máme. Rozhodnem sa, že najprv odpoviem na jeho správu.

16.32

Brian Milford: *V prvý novembrový víkend budeme mať večeru na Vďakyvzdanie. Môžeš priniesť tekvicový koláč, Estelle.*

Môžem priniesť tekvicový koláč? Skvelé. Ak by som bola ten typ človeka, ktorý si ukladá správy, som si istá, že presne takú istú správu od otca by som našla minulý rok o takomto čase. Vlastne si ani nespomínam, či mi otec okrem tejto perličky poslal niekedy niečo iné. Už chápem, prečo mi Charlie poslal tri správy. Vymažem spoločný čít s otcom, jeho manželkou a mojím nevlastným bratom a presuniem sa na ďalšiu správu.

16.37

Charlie: *Hotový spisovateľ z neho, čo?*

16.47

Charlie: *Neber ho vážne.*

Charlie: *Dúfam, že prinesieš pekanový koláč.*

Zasmejem sa a pošlem mu nejaký hlúpy GIF – niečo so psom a ohňom, čo vystihuje moje všeobecné pocity z tejto pozvánky, ktorá vyznie, akoby som bola neposlušné dieťa. Otec a jeho rodina síce oficiálne neoslavujú Vďakývzdanie počas prvého novembrového víkendu, ale pozývajú ma extra, čím si otec splní svoju sviatočnú povinnosť. Možno sa vďaka tomu cíti menej previnilo, že nás s mamou opustil. Alebo ho k tomu núti Elle. Nech už je to, ako chce, vždy je z toho veľmi trápna večera prerušovaná Charlieho dobre myslenými pokusmi o konverzáciu a otcovým mrzutým mrmlaním popod nos.

Určite prinesiem koláč s pekanovými orechmi.

Ďalšia správa, ktorú si prečítam, je od Luku a v tej chvíli ma dobehne stres zozbieraný z celého dňa. Dnešný deň asi zavřším krabicovým vínom, *Bezsenými nocami v Seattli* a pizzou v posteli.

16.15

Luka: *Ako to dopadlo s tým predajcom?*

Luka: *Inak, si rozkošná, keď mi klameš.*

Luka: *A len tak mimochodom, prečo mám v televízore stiahnuté tri epizódy Nahí a vydesení? Čo si ty vlastne zač?*

Niekedy úplne zabúdam na to, že zdieľame streamovacie služby. Ešteže som si tie erotické filmy na Netflixe pozerala u Layly.

Luka: *Charlie mi píše čosi o pekanovom koláči.*

Luka: *Prepánajána.*

Luka: *Odkedy robí Layla koláče?*

Nemala by som žiarliť na pekanový koláč, ale nedokážem si pomôcť. To všetko je Lukova vina.

17.02

Luka: *Na HBO zase dávajú Bezsené noci v Seattli.*

Zatvorím oči a priložím si mobil na čelo. Dvakrát si ním poklopkám po čele a rozhodnem sa. Urobím to. Opýtam sa ho na to. Opýtam sa ho a všetko bude v poriadku.

17.31

Stella: *Môžeme si dnes zavolať cez videočít? Potrebujem od teba jednu láskavosť.*

Mobil mi začne zvoniť takmer okamžite, na obrazovke sa rozťahne fotka Luku spred piatich rokov. V ten deň som ho donútila navštíviť sedem rôznych pizzerií, pretože som nikde nenašla omáčku, ktorá by mi chutila. Na tej fotke má na hlave smiešnu čiapku, ktorá vyzerá ako obrovský kus pizze. Vyzerá rozkošne.

Zbožňujem tú fotku.

Nechám ho zvoniť ešte párkrát a snažím sa nahodiť trochu sebavedomejšiu verziu samej seba. Takú verziu, ktorá stále nemá na tričku javorový sirup z raňajších, stres redukujúcich vafli.

Dokážem to. Poprosím Luku o túto jednoduchú vec a nič sa nemusí meniť.

„Ahojky!“

Znie to príliš energicky a silene a odpoveďou mi je hrobové ticho. Započujem tlmené šuchanie, zatvárajúce sa dvere a následne odfúknutie.

„Môžeš mi, prosím ťa, konečne povedať, čo sa deje?“

Pohrávam sa s jedným osviežovačom vzduchu v tvare borovice, ktorý som neodhodila do spodnej zásuvky, omotávajúc si motúz okolo palca. „Nič sa nedeje.“

Som definitívne chronická klamárka.

„Celý týždeň sa chováš divne.“

„To sa ti len zdá.“

„Aj teraz sa chováš divne,“ trvá na svojom. Znova si vzdychne a počujem žuchnutie, akoby sa práve hodil na posteľ. Predstavím si, ako mu jeho dlhé nohy vyčnievajú a členky má zachytené na okrajoch postele. „Stačilo, La La. Čo sa to s tebou deje? Ani si nepamätám, kedy naposledy si odo mňa chcela nejakú láskavosť.“

Zamračím sa a otočím sa na stoličke, pričom upriem zrak von na stromy, ktoré vidno cez výklenok. Toto miesto je od civilizácie úplne vzdialené. Ak by ste však zišli po úzkej rozbitej ceste, ktorá vedie na našu farmu, prišli by ste do malého mesteka zvaného Inglewild. Niektí sa ho snažil pred dvadsiatimi rokmi označiť ako *Malá Florencia*, prirovnávajúc nás k tomu nádhernému dychberúcemu mestu v Taliansku. Tipujem, že to bol spôsob, akým sa sem snažil nalákať viac turistov, ktorí prechádzali cez D.C. alebo Baltimore. Táto marketingová kampaň však nemala silné korene, keďže Inglewild a Florencia nemajú absolútne nič spoločné. Tá nálepka dlho nevydržala.

„Ale áno. Asi pred mesiacom a pol som ťa donútila, aby si mi priniesol desať kíl čokoládovej zmrzliny z toho obchodu na rohu neďaleko tvojho bytu. Musel si si na to kúpiť aj špeciálny chladiaci box a všetko ostatné,“ začnem.

Na druhej strane linky zaburáca jeho smiech a ten zvuk sa usadí priamo medzi mojimi rebrami. „Dobre, uznávam. Ale aj tak sa správaš divne. Čo sa teda deje?“

Zaškvírka mi v bruchu a ja sa rýchlo pozriem na hodiny. V špajze na mňa čakajú japonské rezance. A nechcem sa o tomto rozprávať na mieste, kde nás hocikedy môže niekto vyrušiť. Radšej by som to rozobrala s pohárom vína v ruke.

„Môžem ti zavolať, keď prídem domov?“ Snažím sa to odhaliť a hodím osviežovač vzduchu na stôl. Cez palec sa mi tiahne svetločervený odtlačok motúza. Asi mi toho stresu na dnes nestačilo. „Akurát odchádzam z kancelárie.“

„Hádaj čo,“ zastaví ma. „Akurát som v meste na návšteve u mamy. O dvadsať minút u teba?“

Už len toto mi chýbalo!

„Super,“ odvetím potichu a rastie vo mne panika. To je celý Luka. Pripomínam si, že Luka je môj najlepší kamarát a počas nášho dlhého priateľstva som vyviedla oveľa viac trápnejších vecí ako to, že ho poprosím, aby predstieral, že spolu chodíme. Ako vtedy, keď som sa s niekým stavila, že vypijem celý krčah nejakého záhadného vína, a potom som Lukovi ovracala podložku pred vchodom. Alebo keď som si ostrihala ofinu a všade, kam sme spolu išli, som viac ako štyri mesiace nosila klobúk v tvare hrnca. Strasiem zo seba paniku.

„Fajn, teším sa.“

TRETIA KAPITOLA

MÔJ ZRUB je síce iba na skok od kancelárie, ale aj tak mi trvá celých štyridsaťpäť minút, kým sa vyhrabem zo všetkých mailov, pozbieram si veci a vyberiem sa pešo domov. Pripomínam si, že musím zavolať Hankovi a spýtať sa ho, či aj predtým boli nejaké problémy so stromami na južnej strane. Alebo či si všimol tú rodinku medviedikov čistotných rozoberajúcich stodolu. Alebo či mal nejaké problémy s dodávateľom hnojiva.

A ak áno, prečo ma o tom neinformoval?

Pretože veľmi dobre vedel, že toto miesto bola len strata peňazí a chcel sa odsťahovať s manželkou na Kostariku. V mysli sa mi príhodne vynorí spomienka, ako som musela plagáty s touto exotickou destináciou strhávať zo stien pracovne. Samé zelené džungle a bohaté vodopády, ktoré časom tak vybledli, že boli takmer biele.

Určite som nebola celkom pri zmysloch, keď som kupovala túto farmu. Zrejme som bola zaslepená čarom tohto miesta. Bola som príliš sústredená na tú malú rozkošnú chalúпку ob-

jímajúcu okraj pozemku, v hlave mi tancovali predstavy, ako sa skrútim pred kozubom so šálkou čaju v ruke. Predstavovala som si prvý sneh toho roku, ako sa prechádzam pomedzi nekonečné rady stromov. Miesto, ktoré by mi patrilo. Miesto, kam budem konečne patriť aj ja.

Keď som vyrastala, s mamou sme sa často sťahovali, aby sme sa uživilí. Ťažko som sa udomáčňovala, keď sme sa objavili v novom meste, kde si mama našla prácu ako čašníčka alebo dočasná sezónna výpomoc. Mama za to nemohla, vždy sa veľmi snažila. Vždy sa snažila robiť všetko výnimočne, aby to dávalo zmysel. Snažila sa nás udržať na jednom mieste najdlhšie, ako mohla, dôkladne balila náš úbohý majetok, keď sme sa vliekli z miesta na miesto. Náš vyšívaný nápis na uvítanie zavesila vždy na to isté miesto a mali sme vždy rovnaké utierky posiate vyšívanými citrónmi a limetkami. Ja som sa však bála zvyknúť si, premýšľajúc, či to stojí za to, ak budem musieť o mesiac zdvihnúť kotvy a začať kdesi znova od začiatku.

V stromoch zašuchoce nápor vetra a nadvihne mi vlasy, ktoré ma poštekli na lícach, zatiaľ čo mi pod topánkami zachrupčia listy popadané z majestátnych javorov, ktoré lemujú okraj farmy. Neďaleko je vychodená cestička, ktorá spája môj zrub s kanceláriou. Vinie sa cez malú čistinku a vonkajší okraj poľa s tekvicami. Táto cesta zvyčajne v dobrom počasí zaberie päť minút, ale dnes sa vlečiem z nohy na nohu – sledujem, ako slnko pomaly klesá na oblohu a ako sa svetlo kľže po listoch. Tancujúce odtiene červenej, modrej a žltej sa okolo mňa spájajú do kaleidoskopu.

Asi nebude náhoda, že som tento pozemok kúpila v októbri. Večer, ako je tento, vládne na farme špeciálne kúzlo,

je tu určitá nostalgia, keď sa minulosť premiešava s prítomnosťou a flirtuje s budúcnosťou. Cítim dym z dreva z kozubu vychádzajúci z Beckettovho zrubu na úpätí kopca, vidím stúpajúci stĺpec dymu z jeho komína. Nado mnou zašuchocú konáre a ozve sa niekoľko sov, vydávajúc slávnostný zvuk pri strácajúcom sa slnku. Na jednu dokonalú chvíľu si pripadám, akoby som sa ocitla na obrázku, ktorý mama lepila na stenu každého bytu, ktorý sme nazývali domovom.

Je na ňom farma. Jeden jediný červený traktor. Dievčatko s kolenami umazanými od blata a v pozadí dokonalá skupinka vianočných stromčekov.

Snívala som o tomto ešte skôr, než som sa vôbec odvážila mať nejaké sny.

V diaľke uvidím svetlo, ktoré sa v teplej žiare vylieva na štrkom vysypanú príjazdovú cestičku pred mojím domom. Keď prejdem okolo posledného stromu, ktorý označuje koniec môjho osobného pozemku, vchodové dvere na zrube sa otvoria, vyjde z nich Luka a plecom sa oprie o zábradlie. Mám chuť sa zasmiať na jeho obrovskej postave na mojej maličknej verande, pred mojím miniatúrnym domčekom s malou kuchynskou utierkou v rukách. Prehodí si ju cez plece a prekríži si členky v ponožkách. Usmejem sa, keď si všimnem, že sú to tie ponožky, ktoré som mu dala minulé Vianoce – s malými fľaštičkami od srirachy. Ústa vytiahne do malého úškrnu – takého, pri ktorom má nižšie ľavú stranu spodnej pery – a októbrový vietor sa mu pohráva s nepoddajnými rozstrapatenými vlasmi. Jeho teplé hnedé oči odrážajú zapadajúce slnko, vďaka čomu vyzerajú v strácajúcom sa svetle takmer ako jantárové.

„Tak teraz ku mne chodíš ako zlodej?“ pridám do kroku a zacítim závan paradajok a bazalky. Ak uvaril mäsové guľky podľa receptu jeho babky, možno ho už od seba nepustím.

„Ale prosím ťa, aké vlámanie, veď mám kľúč,“ bráni sa. Zasmiejem sa a jeho úsmev sa premení na niečo krásne. Je to moment, ktorý si chcem uchovať v hĺbke duše na osamelé a smutné noci. Zhlboka sa nadýchnem a snažím sa uložiť si tento obraz do pamäti. Ukladám si tie ružové a fialové tie-
ne schovávajúce jeho tvár napoly v tieni, ako sa mu tepláková mikina tiahne cez hrudník a jeho chodidlá v ponožkách, pod ktorými vŕzga staré drevo verandy. Čaro sa ukrýva v detailoch, zvykla vravieť moja mama. A tieto detaily sú dokonalé.

Vystúpim na spodný schod a Luka mi príde naproti, dve silné ruky ma oblapia okolo pliec a zovrú v medveďom objatí. Vonia po talianskej omáčke a vanilkovom mydle na ruky, ktoré mám pri dreze v kuchyni, a mne sa z ničoho nič chce plakať.

„Ahoj, La La,“ oprie si bradu o vrch mojej hlavy a silno ma stisne. „Dlho sme sa nevideli.“

Objímam ho okolo jeho chrbta a položím mu dlane na lopatky. Pomaly vydýchnem nosom a hojdám nás zo strany na stranu. „Videli sme sa predsa pred dvoma týždňami,“ zamrmlám niekde do jeho hrude. „Sedeli sme na gauči a pozerali *Deň nezávislosti* dvakrát za sebou, lebo si sa nevedel odtrhnúť od Jefa Goldbluma.“

„Jasné, to bolo niečo s tou leteckou uniformou, však?“ Od-
tiahne sa, ale ruky nechá položené na mojich pleciach. Takto zblízka vidím pehy, ktoré sa mu tiahnu cez nos a pod očami sa roztahujú ako súhvezdia. Potlačím povzdych a on sa zamračí.

„Stella, čo sa deje?“

Panika ma stále neopustila. Tak to zahovorím. Potľapkám ho po bokoch a postavím sa na špičky, snažiac sa pozrieť ponad jeho plece. „Nenakrmiš ma najprv?“

Zamračí sa, ale prikývne a jeho dlane mi sklznú po ruke v sérii stiskov. Robí to, odkedy som ho vtedy prevalcovala, vždy ma rukami stisne na troch miestach – začne na mojich bicepsoch a sklzne cez lakte až po dlane. Hneď ako vojdeme dovnútra, sa vráti do kuchyne a ja skopnem čižmy ku dverám, kde si všimnem jeho úhľadne upratané topánky pod konzolovým stolíkom. Hodím kľúče na tie jeho do modrej keramickej misky, ktorú som vytvorila ako projekt na hodinu umenia na strednej škole, a zavesím si šál na vešiak vedľa jeho čiernej rifľovej bundy.

Nepripadá vám bláznivé milovať pohľad na to, ako niekoho veci vyzerajú vedľa tých vašich? Ako maličkosti života, ktorý niekto vedie zároveň s vami.

Na jeho bundu civiem tak dlho, až kým nezakričí z kuchyne, aby som zo skrine v chodbe zobrala fľašu červeného vína. Aj by som bola prekvapená, že si to pamätá, keby to nebol on, kto túto fľašu pred pár mesiacmi priniesol a schoval ju pod mojimi svetrami.

Dovlečiem sa do kuchyne s jednou fľašou červeného v ruke, druhú mám zastrčenú pod pazuchu. Tento rozhovor pravdepodobne prebehne hladšie, ak budem mať v sebe aspoň trochu tekutej odvahy. Obzrie sa cez plece, keď ich obe položím na stôl, pričom mu jeden prameň vlasov spadne pred oko, tú prekliatu kuchynskú utierku so záhradnými trpaslíkmi má zastrčenú v zadnom vrecku. V obnosených džínsoch a vyblednutej teplákovej mikine, vyhrnutej na lakte, vyzerá smiešne a zároveň nádherne dokonale.

„Dnes je jeden z tých večerov?“

„Skôr jeden z tých rokov,“ zamrmler ako odpoveď a prehrabávam sa v zásuvke s cieľom nájsť otvárač. Luka ma nechá trápiť sa asi tak dvadsaťšesť sekúnd a potom prestane miešať to, čo na sporáku miešal, a naruší môj priestor, jeho hrud' čím na boku, zatiaľ čo on sa načiahne nad našimi hlavami. V takejto polohe by som sa mu poľahky mohla zahryznúť do bicepsu, jeho krivka je len kúsok od môjho nosa.

Očami mi prechádza po tvári, pery sa mu stáčajú hore do úškrnu. „O čom premýšľaš, prosím ťa?“

„To radšej nechci vedieť.“ Po lícach mi začne stúpať červená a uštipnem ho do boku. Zvráští tvár, ale pokračuje v hľadaní na vrchu skrine. „Čo to tam stváraš?“

Namiesto odpovede zdvihne veľký otvárač a ja zamračené natiahnem krk, aby som sa pozrela na vrch skrine. „Čo tam všetko schovávaš?“

„To, na čo nechcem, aby tvoje malé ruky dočiahli.“

Pripomeniem si, že neskôr nesmiem zabudnúť zobrať schodíky a preskúmať to tam. Vezme mi fľašu vína z ruky a otvorí ju sériou plynulých a, mimochodom, veľmi sexi pohybov. Načiahne sa ponad moje plece a obom nám naleje do pohárov, pričom ja som stále nalepená na jeho hrud'. Vrch mojej hlavy ledva dočiahne na jeho plec a všimnem si výstupok jeho kľúčnej kosti vykukujúcej spod teplákovkej mikiny. Nemôžem z nej spustiť oči.

„Večera bude o chvíľu,“ zamrmler, jeho slová ma poštekli na pokožke ako teplý vánok.

Zažmurkám a natiahnem sa za svojím pohárom, pričom sa ho držím ako topiaci sa slamky. Samozrejme, že som si

takéto detaily všímala už predtým, ale teraz akoby všetko spojené s Lukom bolo pod lupou. Všetko vnímam oveľa citlivejšie.

„Ďakujem,“ obzerám sa po kuchyni, akoby som tu v živote nebola, omámená a zmätená. „Mám ti s niečím pomôcť?“

Môj hlas znie nezvyčajne formálne. Luka sa na mňa znova pozrie cez prižmúrené oči a namiesto odpovede len ukáže na stôl. Bez slova ho poslúchnem a usadím sa na rozheganej stoličke z polovice minulého storočia, ktorá sa absolútne nehodí k môjmu farmárskemu stolu. Tvrdohlavo zízam na obrus a snažím sa nepanikáriť, ale veľmi mi to nejde, keďže to, čo sa plánujem opýtať svojho najlepšieho kamaráta, môže skončiť tak, že sa mi vysmeje do tváre alebo vybehne z domu ako namydlený blesk, alebo oboje.

Kým Luka predo mňa položí bohatý tanier špagiet a mäsových guliek, môj pohár s vínom je prázdny a zmenila som sa na malú raketu plnú emócií, pripravenú vystreliť.

„Beckett mi povedal, že stromy vyzerajú dobre,“ Luka si sadne oproti mne a pohodlne sa usadí na stoličke. „Teda okrem tých na južnej strane.“

To mi ani nemusí pripomínať. Oči mi zablúdia od môjho taniera plného špagiet na manžetu jeho teplákovvej bundy natiahnutú na jeho predlaktí. Rýchlo presuniem pohľad na fľašu vína na kuchynskom pulte a parmezán položený vedľa nej. Dúfam, že ho nevzal z mojej chladničky.

Ukážem na to vidličkou, noha pod stolom mi tancuje. „Odkiaľ je ten syr?“

Luka sa na mňa pozerá, akoby mi preskočilo. „Z obchodu.“

„Tak potom fajn. Paráda.“

„Stella,“ Luka položí vidličku na kraj taniera a nakloní sa dopredu, napoly sa za mnou načiahne, akoby ma chcel chytiť za ruku. Nie som si však istá, či by mi to pomohlo. Odtiahne sa, povzdychne si a hánkami si pomasíruje sánku. Nadvihne vidličku. „Čo je to s tebou?“

„Prečo sa pýtaš?“

Nadvihne obočie. „Nuž napríklad preto, lebo si tento stôl posunula asi cez polovicu kuchyne.“

„Ja len... Chcem ťa o niečo požiadať.“

„Mám ti darovať obličku?“

„Čože?! Nie.“ Hoci žiadosť o darovanie obličky by ma v tejto situácii zrejme priviedla do menších rozpakov.

„Správaš sa, akoby si ju potrebovala.“

„Mohol by si so mnou chodiť?“ vypadne zo mňa. Dlane sa mi potia, srdce mi bije až kdesi v hrdle a žalúdok sa radšej celkom stiahol z tohto rozhovoru. Luka sa však tvári, akoby sa nechumelilo. Pokojne si natáča cestoviny na vidličku a vytvára najdlhšiu špagetovú guču na svete.

„Žiadny problém,“ povie a vloží si vidličku do úst.

„Ale len akože!“ zvriesknem na neho. Prečo tak kričím? Donútim sa hovoriť tichšie. „Nebolo by to... Teda, chcela som sa ťa opýtať, či by si nepredstieral, že so mnou chodíš. Iba predstieral.“

Mykne plecami. „Jasnačka.“

Jasnačka. *Jasnačka*. Ja som tu na okraji psychického zvrátenia a on na to: *Jasnačka*. Sledujem, ako mu v ústach mizne ďalšia elegantne nakrájaná mäsová guľka. Nahnevane aj ja vrazím vidličku do jednej z mäsových guľiek na mojom tanieri a tá odletí pod stôl. Nevšímam si ju, napichnem ďalšiu a celú si ju vopchám do úst.

„Z reštaurácie alebo od babky?“

Luka si pomaly odpije z pohára s vínom a nevšíma si moje záchvaty šialenstva. „Prosím?“

Prehltnem a jemne si potľapkám obrúskom, ktorý som mala odložený na nohách, po kútikoch úst. Som predsa dáma. „Je to recept tvojej babky?“

„Áno.“

„Čo myslíš, adoptovala by si ma?“

„Bez váhania. Mňa by vyhodila a vzala by si teba.“ Luka sa zasmieje. „Obaja to vieme. Mimochodom, vďaka, že si jej minulý týždeň priniesla večeru. Miliónkrát mi volala, aby sa s tým pochválila. Vraj čo dávaš do škoricových sušienok.“

Tie škoricové sušienky som nepiekla ja. Ale to predsa nemôžem povedať Lukovej starej mame, ktorá si robí ešte aj vlastné cestoviny. Raz, keď prišla na návštevu, uvidela v mojej chladničke napoly zjedenú taliansku omáčku z obchodu a poriadne ma sprážila pohľadom, keď ju vyhadzovala do koša.

Luka mi nemusí ďakovať za to, že trávim čas s jeho rodinou. Nerobím to z donútenia. To, že chodím navštevovať jeho starú mamu a mamu a občas aj jeho tetu Giannu, ktorá žije o dve mestá ďalej, mi aspoň pomáha zabudnúť na to, že moja vlastná rodina, jediná, ktorú mám, sa rozhodla oslavovať Deň vďakývzdania o tri týždne skôr, len aby nikomu nemuseli vysvetľovať, kto som.

A navyše, jeho stará mama je fakt drsnáčka. To hovorí samo za seba.

„Tie sušienky piekla Layla, musíš sa opýtať jej.“

„Vlastne ma viac zaujíma, prečo potrebuješ, aby som predstieral, že som tvojím priateľom,“ odmlčí sa a znova si dramaticky odpije z vína. Smutne hľadím na svoj prázdny pohár. „Ty predsa chodíš s Wyattom, či nie?“

Vypleštím oči. To predsa nemôže byť pravda. Ako môže byť niekto takou dôležitou súčasťou môjho života a nevedieť, že som sa Wyattom už dávno rozišla?

„Luka,“ vyvalím na neho oči. „S Wyattom sme sa rozišli už pred rokom.“

Luka sa zatvára ako komická karikatúra šoku. Zvraštené obočie, vidlička zastavená na polceste k ústam. Aj by som sa zasmiala, keby ma to tak neprekvapilo. „Čože?“

„Áno, rozišiel sa so mnou po minuloročných dožinkách. Poslal mi esemesku.“

„Prosím? Rozišiel sa s tebou cez esemesku?“

Wyatt bol milý a zlatý, hoci trochu detinský. V mnohých ohľadoch som s ním mala pocit, akoby som sa vrátila v čase do tínedžerských rokov a chodila s milým kapitánom futbalového tímu. Kopec nežností, no nič vážnejšie, a medzi nami nebolo žiadne emocionálne spojenie. Po minuloročnom festivale mi napísal správu, v ktorej stálo len: *Si hrozne fajn baba, ale každý z nás asi hľadá niečo iné. Kamoši? :-)*

Hrozne fajn baba!

Ten smajlík na konci bola posledná kvapka. Ľudia, ktorí stále používajú interpunkciu na to, aby vyjadrili emócie, sú zrejme aj tak niekde na spektre sériového vraha. Napísala som mu kladnú odpoveď a potom – nuž, a tým to haslo.

„Vravela som ti o tom.“

Civie na mňa. „Vôbec si nespomínam.“

Odložím vidličku a načiahnem sa doľava za fľašou vína. „Luka, ako by som mohla s tebou tráviť toľko času, keby som s niekým chodila?“

Zažmurká a má neprítomný výraz, akoby si v duchu premietal udalosti posledného roku svojho života. Hýbe ústami bez toho, aby z neho vyšlo jediné slovo, a následne zdvihne pohár s vínom, ktorý na jeden glg vypije.

„Dobre, čiže Wyatt nepripadá do úvahy.“

„Áno, presne tak.“

„Som teda tvoja jediná možnosť?“

Nechápem, prečo znie tak ustarostene. „Ak ti to pomôže, tak ti prezradím, že som najprv požiadala Becketta. Odmietol.“ Jeho zamračený výraz sa ešte prehĺbi a medzi obočím sa mu zjaví malá priehlbinka. „Chcela som sa opýtať Jesseho, ale...“

„Plánovala si požiadať Jesseho skôr ako mňa? To si mi chcela urobiť?“ Teraz si on pre zmenu napichne vidličku tak rozzúrene, akoby sa urazil. „Mala si sa najprv opýtať mňa. Teraz si pripadáam ako posledný z posledných.“

Radšej mu nepoviem, že to tak naozaj je. Teda, ak neberiem do úvahy eskortnú službu.

„Mrzí ma to, Luka.“ Zopnem ruky na stole pred sebou, spokojná, že zniem iba trochu sarkasticky. „Mám ti rozložiť červený koberec a tak sa ťa spýtať, či by si sa nechcel zahrať na môjho priateľa?“

„To nie je zlý nápad,“ zamumle. Prejde si rukou vo vlasoch dozadu a dopredu a znovu dozadu, a jeden prameň vlasov na ľavej strane mu ostane vytrčať ako anténa. Pri pohľade na toto dôverne známe gesto ma priamo do hrude zasiahne vlna smútku.

„Luka, počúvaj,“ dvakrát prehltnem, plná nerozhodnosti. Jeho reakcia je dôležitá. Ak už teraz reaguje takto problematicky, potom nechcem...

Nechcem zničiť to pekné, čo sme si s Lukom vybudovali.

Pevne zovriem vidličku. „Bol to hlúpy nápad. Ak do toho nechceš ísť...“

„Nie, o to nejde. Prepáč, len som...“ Nedopovie, hnedé oči upiera do taniera. Znova zdvihne svoju vidličku a obtáča, obtáča a obtáča okolo nej ďalšie cestoviny. „Odbáčam od témy. Načo potrebuješ falošného priateľa?“

Nie je to priama odpoveď, ale dovolím mu trošku odbočiť, tak ako to dovoľil on mne, keď som sa snažila natiahnuť čas. Vysvetlím mu, o čo v tej internetovej súťaži ide, a dám si pozor na to, aby som nespomenula, v akom zúfalom finančnom stave je naša farma. Namiesto toho sa sústredím na mediálnu publicitu celoštátneho charakteru, príval nových zákazníkov a snáď aj pôsobenie na internete, z ktorého môžeme vyťažiť. Nakoniec mám pocit, že robím prezentáciu pred komisiou a súdiac podľa Lukovho neprítomného výrazu sa on zrejme cítil rovnako.

Luka je predsa dátový analytik. Možno som mu mala hned ukázať zopár čísel.

Keď skončím, jemne pokrúti hlavou. „Asi ešte nikdy v živote som z tvojich úst nepočul slová ako vstupy a výstupy.“

„Asi nie.“ Na chvíľu sa zamyslím. „Hoci som to zrejme spomenula, keď som sa sťažovala na výrobu ekonomických statkov.“

To ho rozosmeje. Moje pocity týkajúce sa mikroekonómie veľmi dobre pozná.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Vianočná farma.

Pokud se Vám ukážka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.